

[Flygaard]

nemsnittet, end tilfældet er for øjeblikket. I dette synspunkt er vi principielt enige. Vi deler også den opfattelse, at man har et sikrere beregningsgrundlag for så vidt angår skattegrundlaget, end man har for så vidt angår udgiftsbehovene. Vi deler også den opfattelse, at hvor det drejer sig om et serviceniveau, som kommunen selv måtte ønske at lægge, så bliver det noget, der falder uden for den udligning, der her finder sted.

Men når det er sagt, vil jeg gerne for det første knytte nogle bemærkninger til selve beskatningsgrundlaget og sige, at den ændring af kriterierne, man her foretager, vil vi måske nok sætte et spørgsmålstegn ved. Vi ved ikke, hvor rimeligt det er, at den andel, som grundværdierne skal indgå med, nedsættes fra 20 til 10 pct. Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om man ikke alternativt havde haft mulighed for at opnå den samme virkning ved f. eks. at fjerne fradragsretten for de kommunale ejendomsskatter. Vi synes også, at de beregninger, vi har fået over virkningen i de enkelte kommuner, klart viser nogle utilsigtede virkninger.

Når vi så ser på den opregning, der er i forslagene med hensyn til kriteriet for udgiftsbehovene, så føler vi, at det i høj grad er tilpasset den aktuelle situation. Vi føler også, at man i høj grad faktisk har regnet baglæns for at nå frem til det resultat, man her forelægger for folketinget. Man kan nok rejse det generelle spørgsmål, om det er rimeligt, at man på længere sigt har denne måde at beregne beskatningsgrundlaget og udgiftsbehovet på.

Jeg deler den opfattelse, som også kom til udtryk fra hr. Bernhard Baunsgaard, sådan måtte jeg i hvert fald forstå det, at det, vi sådan set er på vej over i, er en kommunal enhedsskat, for man kan vel generelt anlægge det synspunkt, at hvis staten har vedtaget, at nogle udgifter skal afholdes, ja, så må det også være staten, som sådan set skaffer dækning til disse udgifters afholdelse på et grundlag, så kommunerne landet over stilles ens. Ellers ville der fortsat blive nogle skævheder tilbage. Det føler vi nok at det var værd at overveje i næste omgang. Jeg forstod også på bemærkningen fra den socialdemokratiske ordfører, at det her foreslåede var en vis ajourføring, det var ikke nogen dybtgående ændring.

Vi er godt klar over, at der for Københavns vedkommende eksisterer nogle særlige problemer, men hele problemet omkring hovedstadsområdet mener vi kunne løses på en mere tilfredsstillende måde, hvis man gik ind i en mere seriøs overvejelse omkring en kommunal enhedsskat og så sagde: det, som staten ikke pålægger kommunerne at afholde af udgifter, det, der er resultat af en rent kommunal beslutningsproces; vil vi overlade til kommunerne selv. Her må kommunerne selv fastsætte, i hvilket omfang der skal foretages foranstaltninger fra kommunernes side. Men jeg vil da gerne her komme med den principielle bemærkning, at der nok vil være en række udgiftsområder, hvor vi vil være betænkelighed ved en vis kommunal selvstændighed. Vi kan i hvert fald pege på to områder, nemlig det undervisningsmæssige område og i høj grad også det sociale område.

Jeg vil gerne i relation til lovforslag nr. L 223, forslag til lov om ændring af lov om kommunal indkomstskat, sige, at dette forslag kan vi vel sådan set hilse med en vis tilfredshed, fordi vi forudser, at ophævelsen af landliggerskatten formentlig vil medføre, at der kommer et væsentligt incitament for kommunerne til at opkræve en højere kommunal grundskyld, end tilfældet er for øjeblikket. Vi ser heller ikke nogen ulykke i, tværtimod, at den kommunale grundskyld også bliver betalt af andre end landliggerne, fordi det jo så automatisk vil medføre, at det provenu, man ellers skulle have skaffet via den kommunale indkomstskat, bliver tilsvarende mindre.

Lovforslag nr. L 224 kan vi også give vores tilslutning ud fra et almindeligt ligheds-synspunkt, og forslaget vedrørende tillægsgrundskylden kan vi også tiltræde.

Til slut vil jeg gerne opsummere med hensyn til den videre procedure omkring behandlingen af de foreliggende lovforslag, at vi er nok meget skeptisk indstillet over for, om det er muligt at gennemføre behandlingen på en tilfredsstillende vis. Jeg vil i hvert fald sige som et minimum, at hvis regeringen ikke ubetinget er villig til at give den tilstrækkelige tid, så at også andre end regeringspartierne medlemmer føler, at vi har fået den fornødne tid til virkelig at komme hele dette lovkompleks grundigt igennem, så vil der være en stor skepsis hos adskillige af oppositionspartierne.